

Sra Mørke til Lys.

Fortælling

af

Helen Borthold,

(Hof. til „Veilejers Bogholdningsbog“ o. a.)

Fra Lyf ved F. Engelstoft.

(Fortsat.)

„Saa søgte Jesko altsaa ikke Hjælp hos ham, men henvendte sig atter til Guderne. Aldrig nogen Sinde før i sit Liv havde han saa ofte som nu besøgt Melbogs og Hernebogs Tempel, og hvert eneste ensfarvet hvidt Stykke Kvæg i hans Hjord døde under Præsterens Offerind til Gode for Guderne.

Jaroslav kunde ikke noksom prise den unge Svødings Offervillighed, og hele Jollet saa med Beundring og Afsky på sin fromme Gyrtle.

Men desuagtet skændt den ene Naaned efter den anden uden at bringe den bedende Bønne. Præsten et Aar var gaaet, siden Tivillingerne blev udsat, og endnu stod alt ved det gamle mellem Jesko og Gela. I det ydre var den unge Rone ganske vist kommen godt til Kræfter, og i hende sin Ungdomskraft og Skønhed varetog hun atter de huslige Pligter. I hendes Hærd overfor Høgtælle var derimod alt usforandret, og med Smerte saa denne, at alle hans Bestræbelser forblev unyttige og forgæves.

Da indtraf endelig en Begivenhed, som med et Slag ændrede Sagerens Stilling.

Tredie Kapitel.

Fra hvem kom Hjælpen?

En dag kom Bogumil, Forvalteren, til sin Herre og medte ham, at allerede i flere Dage havde en rafsende Vidborne ødelagt hans Marker og gjort selv Byens eller nærmeste Omegn usikker. Allerede var to Gyrderne faldne som Dre for dens skarpe Gyrder.

Forgæves havde man hidtil søgt at fange Udbyret i Gyrder og Fælder. Høle Byen var kommen i Bevægelse, og Kvinder og Børn vovede sig ikke mere ud i det frie. Jesko forfærdedes. I sin Kammer havde han næsten glemt, at det fremfor alt paalaa ham at vaage over sit Folks Vel, og med Stræk opdagede han nu sin Pligtforpligtelse.

„Sæt ilfomt alt rede til Jagten“, befalede han Svendene, og nappede en Time efter drog han under Mangdens Jubelfrig bort i Skoven for et stort Følge. Dagevis gik Gela sin Mand ride bort, men da han var hende ude af Sigt, blev hun pludselig grebet af en frugende Angst. Om han nu slet ikke vendte tilbage! Allerede havde mangen en tapper Helt sat Livet til paa Vidbølvejagt, og Jesko havde desuden allerede i nogle Dage ikke været rigtig vel tilpaa. Hvor let kunde dog ikke netop i det afgørende Stille Kræfterne svigte ham?

Den unge Rone skælvede ved denne Tanke, og det kom paa en Gang til at hvile tungt paa hendes Sjæl, at hun saa kolbt og ukærligt havde beparat sin Mand's hjerteske Afsked.

Forgæves stræbte hun ved Røffen og Røven at blive denne Uro frit. Jo mere den Tid nærmede sig, da Jagerne ellers plejede at vende hjem, desto mere tiltog hendes Uro, og ved den ringeste Støj for hun forfærdet sammen.

Da — ved Midnatstid — led pludselig fra Gaden det glade Raab:

„De kommer, de kommer, og den vilde Fjende er nedlagt!“

Paa en Gang forstummede imidlertid Jubelraabet, og en dunn, uheldvarende Munkel gik gennem Jolletoren.

„D, Gud! Hvo skulde have tænkt det! Han selv, vor unge Herre!“

I det samme kom et sørgeligt Løg til Syne: Paa en af Træstammer hæftig sammenfaldt Vaare Iaa, blev og liggende, han, der for saa Tæmmer siden som et Vilde paa Ungdomskraft og Skønhed var reden derfra! Dybt, dybt havde Vidbornens Tand boret sig ind i sin Forsørgers Bryst, da denne, greben af en usædvanlig Svimmelhed, pludselig Iaa, afmagtig og værgeløs, lagde sig ned. Derfor ikke Bogumil med Jare for sit eget Liv straks havde kastet sig imellem, saa vilde det vel kun have været en død, man bragte hjem.

Rigtigvis var Jaren ogsaa nu fremdeles meget stor, og den tro Forvalter, der forloft sig godt paa at behandle Saar, rystede sørgmodigt paa Hovedet, da han betragtede den frøgtelige Bunde, Vidbølvejagten havde revet.

Gela, der, let om Hjertet ved de første Jubelfrig, og tilsmilende ad sin Frygt, var traadt ud i Døren for at betragte Jagtfølget og den dræbte Fjende, for blegnede tilbage, da pludselig den uheldvarende Stillehed og straks derefter høje Vælsager paafulgte.

„Guder, hvad er der sket?“

„Jesko, Jesko!“ raabte hun i det samme med skingrende Stemme, og pilskaar støj hun over Gaarden ned imod Stræget og kastede sig til Jorden ved Siden af Vaaren.

„Jesko, min Gusbond, min elskede, du maa ikke dø!“

Alt det, som saa længe havde stilt hende fra hendes Høgtælle, var glemt med et, og Skærpligheden, som hun havde troet død og begraven, blusede paa en Gang op som en alt fortærende Flamme under Vigegyldighedens Afse.

Hu saa hun i den dødelig saarede ikke mere sine Børns affæde Morder, men den over alle elskede, hvis Tab hun umulig kunde overleve.

„D, Jesko, Jesko, tilgiv mig!“

Smidig og næsten utiqlinelig forekom hende paa en Gang hendes forrige Klæde og Uærlighed, og med hende Angerstaarer vadede hun den bevidtsløse Tølse Gander.

„Ikke sandt, Bogumil, han vil leve?“

„Det ved kun Guderne, Høgtælle!“ sagde den gamle fergemodig. „Saaret er meget farligt, men jeg vil gøre alt, hvad jeg formaar, for at redde min dyrebare Herre. Ved Guderne vilkørlig mine Bestræbelser!“

Gela streg fortvivlet op. Derpaa faldede hun sig over sin Høgtælles blivende Røngne og bedækkede hans bløge Ansigt med brandende Kys. Men alle hendes Kærligheds bakte ham ikke af hans dødeligende Duale. De Omheder, som hun nu saa rigeligt lod blide ham til Del, og som endnu i Saar havde knudet gøre ham lykkelig, var nu overflødige og kom for silde.

„Serne vilde Bogumil have sagt den uhyggelige et

Trøstens Ord, men den sandhedsfulde Ordning kunde ikke formaa sig selv til at tale mod bedre Vidende.

Derfor var han ganske glad, da nu Fru Orta traadte ind og løstede den fortvilede Datter op fra Jorden i sine Arme. Det lyfledes hende da ogsaa ved sine vise Ord at fjerne den unge Gustru fra Vaaren, for at Bogumil i Stedet for den foreskibte Forbindelse endelig kunde lægge den blivende om.

En Time senere hvilede den saarede, omhyggelig behandlet, paa sit bløde Leje, og ved Siden af ham sad Gela og bevogtede angstfuldt sin Høgtælle, der i de hvide Bind og Læklæder endnu mere end forhen saa ud som et Lig. Til Bedrøvelse var han stadig endnu ikke kommen, men enfoldt, smertelige Bevægelser beviste i det mindste, at han endnu levede, og sværende mellem Frygt og Haad lagde hun de af Forvalteren forordnede Forbindinger om.

De Høgtælle, der under dette sørgelige Arbejde sønderleste hendes Hjerte, er egentlig nappet til at befridde. Selvaanlager og Samvittighedsbedrøvelser vekslede med hvid Fortvivlelse, og forgæves henviste Fru Orta hende til de almægtige Gunders Hjælp.

„Nej, nej, Moder, de formaar intet! Jeg kan ikke mere tro paa dem! Har de vel nogen Sinde hørt en eneste af mine Bønner? Nej, de er ikke almægtige! Det sporer jeg stedse tydeligere, og en Stemme i mit Hjerte figer mig, at kun min fremmede Døds Gud vil kunne hjælpe os. Men hvor er han? Hvorledes kan jeg finde ham?“

Alt, hvad jeg blot den Gang laadet mig undervise om Vejen til ham!

Hu er det for sent! Jesko dø, og jeg maa i Fortvivlelse besidde Valet, paa hvilket hans Lig brænder!”

Med Smerte tilhøllede den unge Gustru sit Ansigt, og den gamle Kvinde for forfærdet sammen.

Paa dette dobbelte Tab havde hun endnu slet ikke tænkt, og det laa dog saa nær.

Jungen ægte slaviske Kvinde, som elskede sin Høgtælle, afflog at lade sig brænde sammen med hans Lig, thi evig Glæde lønede den korte Pinde. I Forning med den elskede betraadede den modige paa denne Maade de saliges Steller, medens de, der frøgtede for Plam-medens og senere døde roligt paa Rejse, maatte stige ned i det dunkle Svøgnernes Rige.

Fru Orta havde i sin Tid søgt meget over, at hun ikke turde følge sin faldne Helt paa Vidbølvejagten, men et dobbelt Raad havde holdt hende tilbage ved Jorden: Jesko var nemlig endnu kun en umyndig Dreng, som ikke kunde undvære den moderlige Opfygt og Opdragelse, og Divita, Datteren, som for nappet til det fjerne var rejst langt bort med en slaviske Jente som hans Gustru, var den Gang kun nogle faa Uger gammel.

Da havde Folkets Raad besluttet, at Enken skulde forblive i Bive, og for Børnens Skuld gik hun ind derpaa. Med Skærplighed og Trofald ondrog hun de faderløse, og begge voksede de op til bygtige, flinke Mennsker. Datterens Giftermaal bragte den første Stillsidelse i de tres lykkelige Samliv, og med stort Tilfredshed over den rige og magtige Svigerfar lod Matronen sin yngste fare. Et Genfyn var saa godt sem utænkligt, da den unge Gustrus Hjem laa langt borte i det fjerne.

Hu forestod der atter den stakkels Moder en Stillsidelse, og det var dobbelt. Men denne Gang var der ingen Lykke og Glæde derved, og under hende Taarer kom nu den uhyggelige til Jorden for det lidløse Gudebillede.

Endnu barnere og indersiger end efter Tabet af Tivillingerne, aarvakte hun Guderne om Forbarmelse, men intet trøstende Saar fik hun af det døde Billede. Trods alle Læster og Dire forvarede Jeskos Tilstand fra Dag til Dag, og endelig havde Bogumil sørgemodig:

„Med min Kunst er det ude, Høgtælle! Guderne har besluttet det anderledes. I Nat vil vor tapre Herre være samlet med sine Fædre.“

Et Fortvivlelens Strid indslav Gelas Leber.

„Nej, nej! Han maa ikke dø! Han maa dog først tilgive mig min Uret, endnu en Gang se kærligt til mig! Hvorledes vilde jeg ellers, Haand i Haand med ham, kunne betrede Dødens Vej?“

Grædende faldede hun sig ned over sin Høgtælle.

„D, Jesko, Jesko, vaagn op! — Gaa ikke bort uden at have tilgivet din stakkels Gela! Se paa mig, min elskede, og sig at alt er godt imellem os!“

Men den dødelig saarede herte ikke sin stakkels Gustrus herteskerende Bønner. Ubevægelig, som et Lig, laa han der, indhyllet i de hvide Bind, og kun af og til havede et hvoat Mandedrag hans Brist.

„Han sover for aldrig mere-at vaagne“, sagde Fru Orta, stille grædende.

Bitter Smerte stod at læse i den unge Gustrus elskelige Kælyn, og pludselig styrkede hun ud fra Bærelset, hvor den døende laa, og ned i Høgen. I Udkanten af denne var en yngig lille Kund, i hvilken hun ofte havde dødet sammen med Jesko. Der, hvor intet Menneske kunde høre hende, faldede hun sig paa sit Ansigt til Jorden og skreg højt:

„D, du store, ubekendte Gud! Du Børne- og Menneskevæn, om hvem hin gamle Sæker fortalte mig, — er du virkelig saa god og almægtig, da hjælp mig nu i min store Nød. Ikke tænder jeg den rette Vej til dig, men jeg tror, at du alligevel kan høre mig, og beder dig derfor ydmykt: Lad ikke min Høgtælle dø, men opvæt ham atter til Livet!“

Endnu en Stund forblev hun i bedende Stilling, derpaa stod hun op og vendte langsomt tilbage til Sufet.

Der var kommen en vidunderlig, hende selv usforklarlig Ro over hende, og meget forbauset blev hun i Grunden ikke, da Moderen traadte hende i Møde uden for Døren og høftig sagde:

„Kom hurtigt herind, min Datter, og se, om der ikke er indtraadt en Forandring til det bedre! Smaa Svæddraaber bedækker den søges Rande, og de før saa iskolde, fide Gænder er paa en Gang blønde varme og bøjelige.“

Et med Næse undertrykt Jubelraab bandede sig Vej fra Gelas Bryst. Derpaa trængte hun i sin kærlige Utaalmodighed ind over Dørtærskelen og stod snart, skelvende af Sindsbevægelse, foran sin Høgtælles Leje.

Et eneste Blik overvådede hende om, at den gamle Kvinde havde set ret. Den saarede liggelige Udveende var borte, og varm, lindrende Svøed bedækkede hele Legemet. Dertil havede og sønede Brystet sig under regelmæssige Mandedrag, og den forrige Stivnehed og Bedøvelselighed var vægen for blid Slummer.

Med faldede Gænder stod den unge Gustru og betragtede det herlige Under:

„D, du store, almægtige Sæker Gud! Hav Tak,

for din Gange Tak!“ raabte hun endelig i overstrømmende Glæde og sank tilbedende paa Kna.

Fru Orta, der forundret havde hørt paa hendes selvsomme Tale, spurgte forbauset, hvad det skulde sige, og hvortil fortalte Gela derpaa om sin Vn til den fremmede Gud.

„Ser du nu, Moder, at jeg havde Ret?“ Han alene, Sæker Guden, er den Almægtige! Hvem kan endnu tvivle, som har været Vidne til en saadan Forandring fra Død til Liv! Forgæves var alle dine Raab og Dre for at vinde vor Gunders Gunst. Sverken Melbog eller Hernebog havde Medlidenhed med vor Jammer, de forblev stumme og hjælp os ikke!

Da raabte jeg i min store Nød til den fremmede Gud, og se: Næsten øjeblikkelig kom hans Svær paa min Vn!

Jeg ser det og er fuldt forvisset om det: Jesko vil komme sig! Derfor vil jeg ogsaa fremdeles ære denne barmhjertige Gud fremfor alle andre Guder.“

Forfærdet havde den gamle Kvinde hørt paa Gelas lidensfulde Tale. Hun grædede for Følgerne af Gelas forandrede Sindsdrag, og angstfuld hvilede hun:

„Datter, Datter! vogt dig, at intet fremmed Sæker hører denne Tale! Frygteligt straffer Jaroslav høert Prafsad fra vore gamle Guder.“

Ganske vist tror nu ogsaa jeg, at Sæker Guden er magtigere end alle andre Guder, men lad denne Hemmelighed blive mellem os to, og sig heller intet derom til Jesko. Du og jeg, vi kan jo alligevel godt i al Stilhed bringe vor venlige Hjælper bort i Nat.“

„Men mit Hjerte driver mig til at forbynde hans Pris!“ raabte den unge Gustru. „Er det ikke uoverdigt og fejgt, naar jeg hemmeligholder hans Navn og derved giver Anledning til, at man tilskrider vore Guder, hvad han har gjort?“

Alt kunde jeg handle, som jeg havde lyst, lod jeg hente Præster hid fra Sækers Land, at de kunde undervise hede vort Folk og lære det til den almægtige, dog saa hulstalske Herre!“

„Hold inde, Datter, ikke saa hastigt!“ bad Fru Orta angstfuld. „Umuligt er for Svanden, hvad du ønsker. Saa længe Jaroslav og Ewido lever, vil hine fremmede Præster aldrig i Fred komme inden for vort Lands Grænser.“

Dgsaa hos os maa vel en Gang den Dag gry, da man uden Frygt tør tale om denne fremmede Gud — thi efter hvad jeg nylig erfarede af Wændens vrede Samtale, saa breder Sækers Religion sig uophørligt ud til det ene Folkslag efter det andet — men endnu er hin Tid fjernt, og uligt handler den, der med Billie styrter sig i Fare. Vent derfor taalmodigt, til den Stund kommer, som bringer os det nye, og glad dig forelselig af et taknemmeligt Hjerte over Jeskos Vædring.“

„D, Moder, det har jeg jo allerede længe gjort,“ jubede den lykkelige sagte, for ikke at vække den sovende. „Mit Hjerte strømmer over af Pris til den magtige, barmhjertige Hjælper, og jeg kan næppe finde Ord til at udtrykke al min Glæde!“

Unerhøst vilde jeg ile ud paa Gaderne og forfærdede alle mine Stammefæller, at deres naadige Serre atter er vaagnet op til Livet.

D, hvorfor kan og tør jeg dog ikke tale, som jeg saa gerne vilde! Men jeg indser, din Tale er Klog og vis; jeg vil slaa mig til Taals og vente, til den belejlige Stund er.“

Matronen nikkede beroliget:

„Belignet være du, min Datter! Det er vel, naar Ungdommen lytter til Alderdommens Erfaring, og Klogskab uden Jalsked er ogsaa tilladt gode Mennsker.“

Vegid dig nu nogle Timer til Hvile og lad mig vaage hos den søge den første Galvel af Natten. Du kan roligt sove; saa snart som der indtræffer en eller anden Forandring, skal jeg nok vække dig.“

Uden Modsigelse fulgte Gela Moderens kærkomne Opfordring. Angst og Opblidelse havde rigtigst Uger igennem holdt hende oppe, men nu søgte hun paa en Gang en uimodstaaelig Trængsel til at strække sine trætte Lemmer ud paa Rejse. Snart efter sov hun fast og sødt, og let om Hjertet indtog Fru Orta sin Plads hos den saarede.

Natten gik uden mindste Forstyrrelse, og med inderlig Glæde saa den trosafte Bogterse, at Spinnens Slummer fra Time til Time blev roligere.

Da den unge Gustru næste Morgen vaagnede og styrket og fuld af Svænding ilede ind til den søge, nikkede den gamle hende lykkeligt og kærligt i Møde.

„Alt staar godt til, min Datter. Jeg er vis paa, at al Jare nu er forbi.“

Med et taknemmeligt Blik mod Himmelen omfavnede Gela sin Svigermoder.

„Pris og Ære være den hjælpsomme Sæker Gud! Og nu, lille Moder, gaa du nu blot hen og hvil dig ovenpaa den lange Nat.“

Matronen rejste sig herefter villig. „Serne søger jeg nu mit Leje, og ikke mere vil Befyringerne forjage Svønen fra mit Æje.“

Time efter Time sad Gela ved Sygelejet og iagttagte sin Høgtælles blide Slummer. Hun var saa falg og forhaabningsfuld til Møde som næppe nogen Sinde før i sit Liv, og ikke en eneste Gang faldt det hende ind, at hendes tilidsfulde Tro paa den elskedes Høgtælle kunde blive beskammet. Fast og urokelig stolede hun paa Sæker Gunders Bland, og hendes Tilid blev heller ikke til Skamme!

Da Sommerdagens Hede begyndte at vige for Aftenens forfriskende Kølighed, vaagnede den søge og saa sig omkring med klare, sønt noget forbausede Øjne.

„Qvad er der sket med mig?“ spurgte han sagte og betragtede samtidigt forbauset Forbindingerne paa sit Legeme.

Dog endnu sænd den glade overraskede Gustru kunde hvare, som han selv i Tænkning, hvad der var sket, og mindedes den forløbne, sørgelige Tid. En mørk Sky lejrede sig paa det udværede Kælyn, og tvøende hvilede han:

„Du, Gela, du vaager ved mit Leje?“ Truffen lige i Hjertet af denne ubevidste Vædrøelse sank Gela paa Kna ved Siden af Rejse og lyskede grædende sin Høgtælles Haand.

„D, Jesko, min elskede, tilgiv mig! Elagen var jeg med Blindhed og vidste ikke, hvad jeg gjorde, da jeg traæde, jeg habede dig.“

Alt, tamt ikke mere paa min Uærlighed og lad alt atter blive mellem os som før!“

„Som før!“ gentog den søge som i Drømme, og et ubefrivligt Udbrud af Lykke affjlede sig paa en Gang i hans for lidt siden saa sørgemodige Kælyn.

„Gela, har jeg hørt ret, er Stranken mellem os falden?“

I sin Høgtælle prøvede han paa at rejse sig, men med blid Bød holdt den unge Gustru ham nede.

„Nej, min elskede, du maa holde dig i Ro. Nu henter jeg dig en styrkende Drik, og saa maa du se at komme til at sove lidt igen.“

„Ikke før jeg har faaet njsagtigt Svær paa mit Spørgsmaal,“ raabte Svødingen utaalmodigt og saa med de blaa Øjne angstfuldt paa sin unge Gustru.

„Jeg bevrøger dig, Gela, sig: Er det dit Mnor, eller vil du blot berolige den søge? D, kom og giv mig et Kys til Legn paa, at det hele ikke er en Drøm!“

Bedende saa han op paa hende.

Da bøjede den unge Gustru sig halsende ned over ham og trykkede et brandende Kys paa de blege Læber.

„Jeg elsker dig, Jesko, men jeg er ikke din Skærplighed værd, og derfor beber jeg atter: Tilgiv mig!“

„Hjertens gerne, du kære,“ raabte den lykkelige glædesfulde, og med rystende Haand streg han atter og atter den elskede hen over de bløde, mørke Læber.

„Lad det være Guderne for denne Time! Jeg søler, at nu bliver jeg snart raff, thi Glæden er det bedste Lægemiddel. Serne vil jeg nu ogsaa tage din Drik og sove lidt paamy. D, hvor sødt vil jeg ikke hvile, og hvor glad vil jeg ikke atter opvaagne!“

Ja, Guderne har været meget naadige, at de dog endelig har hørt mine brandende Bønner! Men fra nu af vil jeg heller aldrig mere tvivle om deres Magt, og Jaroslav skal ikke mere klage over min Mangel paa Offervillighed.“

Han taar noget udmattet og mærkede derfor ikke, at Gela slet ikke syntes at dele hans Begejstring. Stille rystede hun paa Hovedet og undertrykte saaledes med Wjse en Svænding. Hvor gerne vilde hun nu ikke have talt og meddelt sin Høgtælle alt: Hans haabløse Svær og Sæker Gunders vidunderlige Hjælp. Dog, saa mindedes hun sin Samtale med Svigermoderen og tav. Rigtigvis befandt hun sig ikke vel derved, og det forekom hende at være skændig Fejghed, at hun havde indvilliget i forelselig at overlade den barmhjertige Hjælperes Bønsommelighed til Melbog og Hernebog, de døde Kuguder, der — trods alle hendes angstfulde Raab — ikke havde rørt en Finger for hende.

„Tilgiv mig, du magtige Sæker Gud!“ hvilede hun uophørligt og bøjede sig saa venligt ned over den søge.

„Hvil nu, min elskede, og hold dig i Ro. Det vil tage Tid, inden du bliver helt raff. Der, drif, det vil styrke dig! Og sov saa i Fred, saalænge du blot kan og har lyst.“

„Tilgiv mig, du magtige Sæker Gud!“ En halv Time senere lod han sødelig og fast, og med glad, hanelende Hjerte lyttede hans unge Gustru til de regelmæssige Mandedrag.

Fra nu af gik det og ubestemt fremad med Svødingens Høgtælle, og nogle Uger efter kunde han allerede atter gaa omkring i Sufet.

Gela var næsten ude af sig selv af Lykke, og hvad hun i saa lang Tid havde forsvær over for sin Høgtælle, søgte hun nu ved dobbelt saa megen Kærlighed at gøre godt igen. Stønne, frødelige Dage begyndte for de genforenede, og den gamle Moder, Fru Orta, kunde ikke noksom forbauses og glæde sig over den herlige Forandring. Ved Siden af det offentlige Takoffer til Hernebog og Melbog bragte hun i al Hemmelighed ogsaa den magtige Sæker Gud rige Gaver, og i en skjult Krog af sit Bærelse bad hun bedblyvende kun til den fremmede Gud, „Sund anede ikke, at Gela paa lignende Maade ogsaa fra sin Side daglig bad til den barmhjertige Hjælper.“

I den lille Lund bag Havnen, der, hvor hendes første, fortvivlede Vn til de Kærliges Gud paa en Iaa vidunderlig Maade var bleven bnhørt, dvælede den unge Gustru fra nu af med kærlig Fortærlighed, og i Tænknerne faldte hun ikke sit Jndbingsopholdssted for andet end „Sæker Gunders Tempel.“

Naar Jesko søgte sin Gustru, saa behøvede han blot at ile ned i Vunden og var sikker paa der at finde hende paa Græsbanen med faldende Gænder og mildt Kælyn.

„Sig mig, min allerførste, hvad er det dog, som holder dig bundet til dette Sted?“ raabte han en Gang, halv smilende, halv forundret, da han traf sin Høgtælle paa det vante Sted, skuende drømmende op imod Sømmelen.

En let Skælven gik igennem den unge Gustru. Stalpe hun sig i Mand alt? Hun havde allerhøst, hvad hun, ganske naturlig, søgte sig dreven til, udstø hele sit Hjerte for ham, men da kom hun Svigermoderens Ind i Su og svarede undvigende:

„Her paa dette Sted var det, at jeg først fik Budstaben om, at du var i Væge med at komme dig. Bogumil havde erklæret dig forstabt, og fortvivlet ilede jeg ud i det frie for at give min Smerte Luft. Her har jeg ligget paa Kna og græbt og raabt. Saa kom pludselig din Moder og raabte: „Kom, Datter, og se, om ikke Jesko kommer sig!“

Aldrig tilforn i mit Liv har jeg været saa glad som i hint Stille, thi jeg tvivlede ikke paa den lykkelige Efterretning, men løb ilfomt med den kære gamle ind i Sufet og fandt alt, som hun havde sagt.

Siden har jeg elsket dette Sted, hvor min Fortvivlelse omkiftedes til Glæde, og jo længere Tid jeg dvæler her, desmere Stillehed og Fred sender sig ned i mit Hjerte.“

Nart betragtede Svødingen sin yngig Gustru.

„D, Gela, saa har du ogsaa tænkt paa og lidt for mig, den Gang jeg beklagede mig over at have mistet din Kærlighed og selv under mine urolige Beberdømme angstfuld ledte efter min tabte Lykke!“

Kærligt faldede den unge Gustru sig i sin Høgtælle til søvne Arm.

„Du, min inderlig elskede, jeg vidste jo ikke selv, hvor meget mit Hjerte hang ved dig, indtil hine skærspængene Timer, da dit Liv hang i en Strænde, og da min formentlige Willie imod dig paa en Gang forsvandt!“

„Lad det være Guderne for denne Tid“, sagde Jesko alvorligt. „Renge endnu var jeg forberedt paa at vente, dersom de ikke endelig havde bnhørt mig og gennem Svogdommen skaffet mig hurtig Hjælp.“

Men nu vil jeg heller ikke længere løve med Takofferet. I Morgen tidlig vil jeg gaa til Jaroslav og aftale med ham og forberede alt det til Festen for os.“

Gela nikkede stillende til sin Mand's begejstrede Tale. Hun vovede ikke at gøre Svændinger, men det var langt fra, at hun med Glæde tænkte paa den forestaaende Offerfest.

(Fortsattes.)